

каточели противъ измамникъ, — а не смяташъ,
че като тебъ и менъ е българинъ и той . . .
Ако за делото той има възгледъ свой,
нима това е гряхъ? Грехътъ е, че и двама
сте вий вироглави, — и въ ~~ни~~ се измама
безсмисленно единъ вий хвърляте на другъ!
За оранъ впрегнати въ единъ и същи плугъ,
по свой кефъ всякому се иска да го тегли,
и чупите му салъ вий жилавите жегли.
Тежко на нивата оставена на вазъ
да я орете! Днесъ такъва ли е часъ —
за препирни няма сега е тъкмо сгода?
Да сте по-напредъ препирали! Народа
отъ вази чака днесъ, на вазъ се е предаль,
а вий? — Едина се нацупенъ въ къщи сврялъ,
кат' млада булка по Великнень безъ премяна,
а другъ се разфучаль, кат' хала во Балкана,
та и насреща му не се стои биле!
И то зашо? Ей тъй на халось, нафиле —
за онзи дето вей . . . И двамата сте прави.
Но кой е кривъ, кога и двамата сте съ корави
глази! . . . Ти правъ си, да, но правъ си на слова,
а той на дело, — правъ во всичко онова
що върши. Ето какъ — зашо така зачудей
ме гледашъ, сякаше току отъ сънь събуденъ? —
За други времена е твоя идеаль, —
за други хора. Туй и ти го би разбраль,
да щеше. Времето каквито идеали
изтъкне, само тяхъ еднички би можали
да се надеемъ да постигнемъ ний. Въ тъма
народу робството вековно е ума
изпило, като смокъ отъ кравешкото виме
млекото — и какво ний мислимъ и кроиме.
за бѣдните му дни далечни, той нехай:
И мож' да разбере, нито пъкъ ще да знай!
Жаднее за едно той само — за свобода!
Войводата по знай отъ тебъ и менъ народа

Нѣ едѣва

1 ш

1 ш

1 ш

1 н

Г ГН

2

~~1 ш~~

